

сонъ, та противостоя на неприятели тѣ си, и съ не-
оборима сила събори здание то. —

Солдатъ. Триумфъ ! Триумфъ !

Изабо. Що е ?

Солдатъ. Кралъ тѣ робъ !

Ивана. *(като скоква)*. Богъ нека бѣде милостивъ !
*(Скъсва вериги тѣ, грабва отъ едногo изъ солдати тѣ
мечъ и излиза навънъ. Всички я изсмѣватъ съ възмуд-
вание)*. —

ЯВЛЕНИЕ ДВАНАЙСЕТО.

Горни тѣ безъ Ивана.

Изабо. *(послѣ дълго връме)*. Що бѣше туй, гдѣ о-
тиде тя ? Какъ можѣ да счупи тѣзи желѣзни вериги ?
Не щѣхъ да вѣрвамъ на свѣта, ако не видѣхъ съ
собственни тѣ си очи.

Солдатъ. Боже мой, крилата ли е, вѣтъра ли я отвѣя ?

Изабо. Долу ли е, говори !

Солдатъ. Вsrѣдъ боя е вече — немога да я видя —
тя е пò-бърза и отъ мои тѣ очи — сега е тука — сега
е тамъ — виждамъ я на много страни ! — Раздѣля че-
ти тѣ — всичко отбѣгва. — Горко ми, що виждамъ !
Войски тѣ ни бягатъ. — Хвърлятъ си оръжие то. —
Наши тѣ знамена ся привзиматъ.

Изабо. Ахъ тѣзи вълшебница, иска да ни отнеме
положителна та побѣда !

Солдатъ. Право отиде на кралъ тѣ — ето я — до-
стигва. — Изважда го изъ боя — Лордъ Фастолвъ па-
да. — Прѣдводителя въ плѣнъ.

Изабо. Не искамъ повече да слушамъ. Слезни !

Солдатъ. Бягайте, кралице ! Вѣоруженъ народъ на-
пада кулата. *(слиза)*.

Изабо. *(истръгва мечъ си)*. Тѣй ли ся биете, ви ни-
щожни хора !